

„Képirók” versenye

Arany Jánost a magyar eredethistória kérdése pályája eleje óta foglalkoztatta. Egy igazi eposz véleménye szerint akkor sikeres, ha hiteles történeten alapul, de az is fontos, hogy a cselekmény izgalmas meglepetéseket tartogasson.

1864-ben Pest város tanácsa pályázatot írt ki a Vigadó belső tereinek díszítésére. Than Mór és Heimlich Ede, a kor két ünnepezt festője mindketten Attila lakomáját választották témául és mindketten elolvasták hozzá Priszkosz rétor, görög diplomata leírását, ami az 5. századból maradt ránk. Az elkészült pályaművek természetesen nagyon különbözőek lettek. A pályázat eredményét nagy felháborodás és szakmai vita követte és végül Than Mór nyerte el a díjat.

Egyetértetek a döntéssel? Olvassátok el Priszkosz rétor, görög diplomata leírását majd írjatok indoklást arról, hogy szerintetek melyik művész érdemli meg, hogy műve díszítse a Vigadó csemegetárának falát.

"A székek a terem két hosszanti fala mentén sorakoztak, középen (ti. a terem végében) egy kereveten ült Attila. Mögötte még egy kerevet volt, hátul pedig lépcső vezetett fel az ágyához, amely fehér vászonnal volt leterítve és színes függönyök díszítették, akárcsak a görögöknél és a rómaiaknál a nászágyat. A lakomán az Attila jobbán lévő helyek voltak az előkelőbbek, a másodrangúak a balján voltak, ahol mi ültünk,... Onegesius a király kerevetétől jobbra karosszékben ült, vele szemben Attila két fia foglalt helyet. A legidősebb fiú (Ellak) a király kerevetén ült, de nem mellette, hanem a kerevet szélén, és apja iránti tiszteletből szemét a földre sütötte.

... A többi barbárnak s nekünk ezüsttálakon pazar ételeket szolgáltak fel, Attila számára nem volt egyéb, mint hús fatálon. Minden egyébben is szerénynek mutatta magát. Vendégei arany- és ezüstkelyhekből ittak, ő fapoharat használt. Öltözete egyszerű volt, csupán a makulátlan tisztaságra volt gondja, sem oldalán viselt kardja, sem barbár csizmájának szíjcsatjai, sem lovának kantárzata nem volt arannyal, ékkövekkel és más drágaságokkal díszítve, mint a többi szkítaké.

... Alkonyatkor fáklyákkal kivilágították a termet, majd két barbár lépett Attila elé, akik saját maguk szerzette dalokat adtak elő Attila győzelmeiről és hőstetteiről. A lakoma résztvevőinek tekintete a két dalnokon függött, egyeseket felvidített az ének szövege, másokat, akiknek eszébe jutottak a háborús emlékek, megrendítettek a dalban előadottak, az idősebbek pedig, akiknek testét s lelkét már elgyengítette a kor és az emlékezés, könnyekre fakadtak.

... Kivéve Attilát, Attila mozdulatlan maradt, arckifejezése nem változott, sem szóval, sem mozdulattal nem árulta el érzelmeit. Csak amikor legkisebb fia, Ernak volt a fiú neve, lépett be, s állt meg előtte, enyhültek meg vonásai. Megsimogatta a fiúcska arcát, és szelíden nézte."